

надъ стола да провысѣхъ сабя остра, 'коя-то да е свързана надъ главѣ-тѣ му съ косъмъ, а около трапа войници съ голы ножове. Кѣту намѣстихъ тамо стола и кѣту принесохъ царскы-тѣ онѣзи ястія, царя рѣче на брата си: Сѣдни братко яждь, пій и ся весели. А той му отговори съ плачь и рѣче:—Ахъ братко! какъ можъ да ямъ сега и да ся веселѣ! поглѣднѣ ли въ трапѣ, виждамъ огнь; поглѣднѣ ли на около, виждамъ войницы съ голы сабы, и какъ да ся веселѣ! Тогыва царя рѣче: глѣдай братко, какъ-то си ты днесъ, тѣй съмъ и азъ всѣкога. Защо-то ако поглѣднѣ небо-то, тамо виждамъ правѣднаго сѣдѣхъ; ако на земѣ-тѣ, тамо огнь Геенскіа; ако на задъ, тамо мой-тѣ прѣстѣпленія; ако на прѣдъ, тамо разны бѣды. И съ това направилъ брата-си добродѣтельнѣ.

Правѣдна бѣда.

Нѣкои злонравни человѣци измыслихъ на едного священника голѣмо зло, и прѣдставихъ трима лъжесвидѣтели, кои-то потвърдихъ това съ клѣтвѣхъ. Първыя рѣче, ако не е истена, огнь да мя изгори; вторыя—да мя накажи Богъ съ голѣмы раны; третія—да ослѣпѣхъ. На това ако и да невѣрвахъ человѣци-тѣ, нѣ пакъ проводихъ невиннаго священника на заточеніе. Нѣ Богъ скоро наказа лъжливы-тѣ свидѣтели. На